

РЕШЕНИЕ

№ 17017

гр. София, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

при участието на секретаря РОСИЦА М. ЛАШОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20221110148565 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и следващите от *Гражданския процесуален кодекс* (ГПК).

Образувано е по предявен от „ЗД Бул Инс“ АД срещу „ЗАД Алианс България“ АД иск с правно основание чл. 411 от *Кодекса за застраховането* (КЗ).

Ищецът твърди, че на 08.02.2019г. в гр.София, в района на ул. „Инж. Георги Белов“ и ул. „Самоковско шосе“, е настъпило ПТП по вина на водача на МПС марка „Пежо 308“, с рег. №, застрахован при ответника по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, валиден към датата на произшествието. Поддържа, че в резултат на ПТП другият участник в него – МПС марка „Хюндай И 20“, с рег. № СА 5772 ХН, е претърпял имуществени вреди, заплатени от ищеца в изпълнение на задълженията му по договор за застраховка „Автокасco“ по полица № ..., валидна към датата на ПТП. Уточнява, че водачът на МПС марка „Пежо 308“, с рег. № ..., е извършил нарушение на правилата за движение по пътищата, като при управление на автомобила предприел необезопасена маневра, с което отнел предимството и ударил МПС марка „Хюндай И 20“, с рег. № ..., поради което го увредил. Поддържа, че е поканил ответника да репарира вредите, които възлизат в общ размер на 2483.59 лева, като ответникът заплатил сума в размер на 1962.72 лева, а остатъкът от 535.87 лева, от които 520.87 лева изплатеното застрахователно обезщетение и 15.00 лева ликвидационни разноси, не били заплатени. С оглед на гореизложеното, предявява иск по чл.411 КЗ за сумата от 535.87 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане. Представя доказателства и прави

доказателствени искания за допускане на автотехническа експертиза и счетоводна експертиза, искане по реда на чл. 190 ГПК и за разпит на свидетел. Претендира разноски.

Ответникът не оспорва наличието на валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за увреждащото МПС към датата на събитието, нито изплатеното от ищеца по договора „Каско“ обезщетение. Оспорва механизма на ПТП, вредите, пряката причинно-следствена връзка между тях и събитието, както и размера на щетата. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат с твърденията, че водачът на МПС марка „Хюндай И 20“, с рег. № с поведението си е допринесъл за настъпване на събитието. Прави искане за допускане на допълнителен въпрос към поисканата от ищеца автотехническа експертиза и искане за разпит на свидетел. Претендира разноски.

При проверка на материалите по делото, съдът намира от *фактическа и правна страна* следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 411 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Нормата указва също, че застрахователят по имуществена застраховка с предмет увредената вещ може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“ на деликвента. За уважаване на предявения иск ищецът е следвало да докаже в условията на пълно и главно доказване наличие на договор за застраховка между него и собственика на увредената вещ; настъпило застрахователно събитие; плащане на застрахователно обезщетение; вина за причиняването на вредите (вината се предполага, ако се докаже противоправното поведение и пряката причинна връзка между него и настъпилите вреди); договор за застраховка между ответника и собственика на застрахованото имущество, с което е осъществен деликта, по силата на който ответникът покрива отговорността на причинителя на вредата. Тежестта за доказване на релевантните по делото факти е указана на страните с определението на съда по чл. 140 ГПК.

Обявено за безспорно между страните и са налице доказателства /полица № .../, че ищецът е сключил договор за имуществено застраховане „АвтоКаско“ с период на валидност 27.05.2018г. – 26.05.2019г. за л.а. „Хюндай И 20“, с рег. № Ответникът не оспорва, че случилото се застрахователно събитие представлява покрит застрахователен риск и това се доказва от представените към полицата ОУ.

Не се спори и се признава от ответника, че за л.а. „Пежо 308“, с рег. № ..., е била валидна застраховка ГО, по силата на която ответното дружество се е задължило да покрие вреди, нанесени от противоправното и виновно поведение на деликвента при управлението на автомобила. За удостоверяване на този факт е приложена и справка от информационната система на Гаранционен фонд /л.25/.

Приложено е уведомление от 08.02.2019 г. от собственика и водача на л.а. „Хюндай И 20“, с рег. № ..., до ищеца, с което заявява, че произшествието е настъпило в гр. София, ул. „Самоковско шосе“, при движението по която улица на водача му било отнето

предимството от друг автомобил, който излязъл от ул. „Инж. Георги Белов“.

Представена е преписка по щета № на ищеца, от която се установява, че л.а. „Хюндай И 20“, с рег. № ..., е бил на оглед при застрахователя-ищец за опис на вредите и оценка. Стойността на щетите била определена на 2483.59 лева, заплатени от „ЗД Бул Инс“ АД на 05.04.2019г. /л.15 от делото/.

Приложена е покана за доброволно изпълнение за репарирание на вредите отправена от ищеца до ответника, в отговор на която е постъпило плащане в размер на 1962.72 лева.

Спорен между страните с оглед направените възражения в отговора се явява въпроса за механизма на ПТП-то.

За изясняване на това обстоятелство служи освен представеното уведомление до ищеца, служи приетия констативен протокол за ПТП от 08.02.2019г., съставен от мл.автоконтрольор при ОПП на СДВР, в който е отразено водачите на участващите в произшествието превозни средства, механизма му и понесените материални щети. Отражено е в схема към протокола, че ударът е бил в дясната странична част за л.а. „Хюндай И 20“ и в предната част за л.а. „Пежо 308“. Като причина за произшествието е определено следното: л.а. „Пежо 308“ се движи по ул. „Инж. Георги Белов“ от ул. „Жечо Гюмюшев“ към бул. „Цариградско шосе“ и на кръстовището с бул. „Самоковско шосе“ при движение по път, обозначен със знак Б-1 не пропуска и реализира ПТП с л.а. „Хюндай И 20“.

Приета е съдебна автотехническа експертиза, вещото лице по която е обосновал заключение, че описаните от ищеца вреди по л.а. „Хюндай И 20“ са в причинно-следствена връзка с описания в исковата молба и в протокола механизъм на произшествие. Посочил е, че действителния размер на вредите към датата на застрахователното събитие е в размер от 1999.93 лева с ДДС, а с отстъпка – 1758.82 лева с ДДС. Описано е, че някои от увреждания, за които ищецът е заплатил обезщетение, а именно врата предна дясна, казанче течност чистачки, стойка халоген десен, стойка под фар десен – не са описани в протокола за опис на вредите. Вещото лице е посочило механизма на ПТП, а именно: л.а. „Хюндай И 20“ се движи по ул. „Самоковско шосе“ с посока към околловръстен път и на кръстовището с ул. „Инж. Георги Белов“ при наличие на пътен знак „Б3“ /път с предимство/ преминава направо. По същото време л.а. „Пежо 308“ се движил по ул. „Инж. Георги Белов“ с посока от ул. „Жечо Гюмюшев“ към бул. „Цариградско шосе“ и при наличие на пътен знак Б1 /пропусни движещия се по пътя с предимство/ предприел маневра за завиване наляво, без да пропусне движещия се по пътя с предимство л.а. „Хюндай И 20“ и реализира ПТП с него, удряйки го в предна странична дясна част.

При така събраните доказателства съдът намира исковата претенция за основателна и доказана по основание. Проведено е от ищеца пълно и главно доказване на обстоятелствата, от които извежда правото си – наличие на непозволено увреждане от водач на застраховано при ответника по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ МПС, както и плащане на щетата от застрахователя-ищец, с което последният се е суброгирал в правата на собственика на застрахованата при него по договор за имуществено застраховане вещ.

Действително, по делото е поставен спор относно механизма на ПТП, но съдът приема, че механизмът е посоченият в исковата молба, протокола за ПТП и заключението по САТЕ. Водачът на л.а. „Пежо 308“ е нарушил правилото по чл.47 ЗДвП, защото при предприемането през кръстовището е бил длъжен да пропусне другия водач, движещ се по път с предимство. Механизма се установява от приетият протокол за ПТП, който е съставен от компетентния орган на власт при посещение на мястото на настъпване на транспортното произшествие, и представлява официален свидетелстващ документ, притежаващ обвързваща съда материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК – относно **1) механизма** на настъпване на ПТП, **2) участниците** в него и **3) причинените вреди**. Протоколът не е оспорен, поради което и при съобразяване на изложеното по-горе досежно противоправността на поведението на виновния водач, съдът заключи, че именно в резултат на това нарушение траекторията на двата автомобила се е пресякла и е настъпил удар. Това поведение на водача на л.а. „Пежо 308“ не бе опровергано с други доказателства. Релевираното възражение за съпричиняване не е конкретизирано, т.е. не се сочи посредством какво поведение водача на увреденото МПС е допринесъл за произшествието. Освен това, възражението не се подкрепя от доказателствения материал по делото.

Спорен е също размера на причинените вреди с оглед възражението на ответника. Дължимото застрахователно обезщетение при частична повреда отговаря на действителния размер на вредата към датата на ПТП, представляващо средната пазарна стойност за подмяна на увредения детайл с нов.

За изясняване на конкретния размер на обезщетението по делото е изслушана и приета съдебна автотехническа експертиза, вещото лице по която е дало заключение, че стойността за възстановяване, определена по средни пазарни цени към датата на ПТП с влагане на алтернативни части, възлиза на 1999.93 лева с ДДС, а с отстъпка и съгласно опис – 1758.82 лева с ДДС. Вещото лице е посочило, че вредите са в причинна връзка с ПТП-то и че при проучване на пазара не са установени предлагане на необходимите части за подмяна от вносители на алтернативни части. В дадената стойност от 1758.82 лева вещото лице не е оценило твърдените увреждания, които не са част от опис, извършен в преписката по образуваната щета, но са част от приложената фактура и са част от зоната на удара /изяснено при разпита на вещото лице в о.с.з./. Съдът намира, че следва да се ръководи от дадената стойност от 1999.93 лева. При оспорване размера на иска не са въведени конкретни възражения, че част от вредите не е бил описан от застрахователят. Освен това, от разпита на вещото лице се установи, че уврежданията, които не са част от опис, са в зоната на удара

Установява се, че увреденият автомобил към датата на инцидента е бил в гаранция, която датира от 23.05.2014г. до 23.05.2019г. /л.85/.

Съгласно формирана непротиворечива съдебна практика при действието на отменения Кодекс на застраховането, която запазва своята актуалност и при действащата нормативна уредба, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се

надвишават минималните размери по Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства /в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО, Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО/. Застрахователното обезщетение, което се дължи от застрахователя е равно на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие. Обезщетението не може да надвишава възстановителната стойност на имуществото при частична увреда. Възстановителната стойност е стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, изработка, монтаж и други, без прилагане на обезценка.

Съгласно формираната практика на въззивната инстанция намерила израз в Решение № 267127/22.12.2021 г. по в. гр. д. № 11692/2020 г. по описа на СГС, Решение № 265202/03.08.2021 г. по в. гр. д. № 5182/2020 г. по описа на СГС и др. обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка "Каско" /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо, следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи в какъв размер е възникнал регресният дълг. В случая, следва да се даде отговор на въпроса дали застрахователят, отговарящ по регресна претенция на застрахователя, заплатил обезщетение по силата на доброволната имуществена застраховка, е отговорен да заплати обезщетение по цени на официалния за съответната марка сервиз и в кои случаи.

При имуществените застраховки стойността на дължимото застрахователно обезщетение се определя, както следва: ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди не повече от три години и е бил отремонтиран в официален сервиз на марката (официален фирмен сервиз) – следващото се застрахователно обезщетение е това, за стойността на което е бил отремонтиран автомобилът в официалния фирмен сервиз и която е отразена в издадените от фирмения сервиз във връзка с ремонта фактури; при липса на поне едно от посочените по-горе две условия, тоест - ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди повече от три години или отремонтирането е станало не в официален сервиз на марката, дължимата застрахователна сума се определя на база средната пазарна цена, тоест - изхожда се от възстановителната стойност на имуществото. С Решение № 1402/10.06.2022 г. по в. гр. д. № 20211100511793 по описа на СГС, III – Б въззивен състав е прието, че ако увреденият автомобил е бил в гаранционен срок, обезщетението следва да се определи по цени за ремонт, каквито е необходимо да се заплатят в оторизиран сервиз, щом това е условие за запазване на правата по гаранцията.

Изложените принципни разбирания на съдебната практика, отнеси към настоящия случай, дават основание да се заключи, че предявеният иск е основателен до размера на сумата от 52.21 лева, с включени ликвидационни разноски – 15.00 лева. Увреденият

автомобил е с гаранция от 5 години от пускане в експлоатация без ограничение в пробега. И към датата на инцидента е бил в гаранция според данните на производителя. От заключението е видно, че автомобилът е възстановен в официален сервиз на марката. Обявено е за безспорно между страните, че в отговор на регресната покана ответникът е заплатил на ищеца сумата от 1962.72 лева.

След приспадане на постъпилото доброволно плащане, дължима остава сумата от 52.21 лева, поради което предявеният иск следва да се уважи до тази сума, а за разликата над нея да бъде отхвърлен. Сумата следва да се присъди със законната лихва за забава от датата на депозиране на исковата молба – 05.09.2022г., до окончателното плащане.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл.412, ал.3 КЗ ответникът е следвало в 30-дневен срок от поканата да определи и изплати обезщетение по процесната щета или мотивирано да откаже плащане. С изтичане на срока и при установена основателност на претенцията, ответникът се счита, че е изпаднал в забава по отношение на задължението си да репарира вредите. Ето защо и на това основание се явява задължен да покрие сторените от ищеца разходи по водене на делото, тъй като е станал причина за завеждане на иска.

Разходите на ищеца в производството са в общ размер на 450.00 лева, от които 50.00 лева държавна такса, 300.00 лева депозит за вещо лице и 100.00 лева юрисконсултско възнаграждение, определено в минимален размер по реда на НЗПП, поради което не подлежи на намаляване. С оглед уважената част от иска, в тежест на ответника се възлагат разноски в размер на 43.84 лева.

При този изход на спора и съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски има и ответника. Такива своевременно са претендирани в общ размер на 460.00 лева /100.00 дела депозит за вещо лице и 360.00 лева адвокатско възнаграждение с ДДС/ и са представени доказателства за плащането им. Съобразно отхвърлената част от иска, в тежест на ищеца се възлагат разноски в общ размер на 415.18 лева.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, Второ гражданско отделение, 55^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 411 КЗ, ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК ..., да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК, сумата **52.21 лева** – оставаща непогасена част от суброгационно вземане на ищеца с включени ликвидационни разноски от 15.00 лева, възникнало с плащането на застрахователно обезщетение по договор за имуществено застраховане „Автокаско“ на л.а. „Хюндай И 20“, с рег. № ..., за вреди, настъпили в резултат на ПТП на 08.02.2019 г. в гр. София, на ул. „Георги Белов“ и ул. „Самоковско шосе“, по вина на водача на л.а. „Пежо 308“ с рег. ..., застрахован по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника ЗАД „Алианц България“ АД, ведно

със законната лихва от 05.09.2022 г. до окончателното плащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за горницата над тази сума до пълния искан размер от 535.87 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК ..., да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК ..., сумата **43.84 лева** – разноси по делото.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.3 ГПК, ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК ..., да заплати на ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК ..., сумата **415.18 лева** – разноси по делото.

УКАЗВА на ответника, че присъденото вземане може да бъде заплатено по следната банкова сметка на ищеца:

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

***ПРЕПИС** от решението да се връчи на страните.*

Съдия при Софийски районен съд: _____